

Arrest

nr. 221 075 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANTOMME
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer:

“Verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te K. R. op 01.02.1945.

Verzoekster diende op 25.07.2006 een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Dit visum werd aan verzoekster geweigerd. Op 18.01.2007 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Dit visum werd aan verzoekster toegestaan. Verzoekster heeft zich op 13.03.2007 aangeboden bij de gemeente Kortrijk en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 26.05.2007. Verzoekster diende op 09.04.2008 een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Dit visum werd aan verzoekster toegestaan. Verzoekster diende op 22.02.2010 andermaal een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek. Dit visum werd aan verzoekster toegestaan. Bij schrijven dd. 06.05.2013 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17.06.2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Per zelfde datum nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure is gekend onder het rolnummer 141.311. Verzoekster diende op 12.08.2013 (aangevuld op 23.08.2013) een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14.10.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoeksters tweede aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die per arrest nr. 189.022 dd. 28.06.2017 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 14.10.2013 ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 28.10.2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Verzoekster maakte op 07.11.2013 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, wegens inbreuken op de wetgeving inzake het verblijf van vreemdelingen. Op 07.11.2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 07.11.2013 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tevens een beslissing genomen houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster heeft zich op 13.11.2013 bij het gemeentebestuur van Kortrijk gemeld om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Op 29.11.2013 werd door de gemachtigde van de burgemeester van Kortrijk een beslissing tot niet in overwegingname genomen. Op 15.11.2013 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16.12.2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende onontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag dd. 15.11.2013.

Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die per arrest nr. 189.025 dd. 28.06.2017 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen. Per schrijven dd. 25.01.2014 heeft verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard per beslissing dd. 19.02.2014.

Verzoekende partij werd op 21.02.2014 gerepatriëerd.

Verzoekende partij diende op 04.09.2017 een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft op 23.10.2017 een beslissing genomen tot weigering van afgifte van het visum.

Verzoekende partij diende op 28.09.2018 een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op familiebezoek.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft op 03.12.2018 een beslissing genomen tot weigering van afgifte van het visum.

Dit is de bestreden beslissing."

In de syntheseseminarie weerlegt de verzoekende partij het feitenrelaas niet. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat deze weergave correct is.

De bestreden beslissing luidt:

"(...)

Visum beslissingsformulier kort verblijf

(...)

Aangemaakt door: S., A.

Cel: CS-KV: Visa CS sensible - Visa KV gevoelige

Bureau: CS-KV: Court Séjour - Kort Verblijf (B)

Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer:

Gevalideerd door:

S., A.

Attaché

Datum van voorlegging: 23/10/2017

Eindbekrachtiging: 23/10/2017

Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar:

Raadpleging Vision

Niet geconsulteerd

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

• Andere

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij zich eerder trachtte te vestigen in België (aanvragen 9bis, 9ter).

Betrokkene toont onvoldoende resterende socio-economische en familiale belangen aan met haar land van origine. Twijfels over de werkelijke intenties van betrokkene.

Betrokkene levert geen voldoende waarborgen die de terugkeer naar haar land van origine garanderen.

Aanvrager

(...)

Naam: F.

Voornaam: L.

Geslacht: Vrouwelijk

Huidige nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 01/02/1945

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel in haar wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij de schending aan van:

“de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”)

- Art. 32.1 en art. 21.5 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode

- Art. 4 van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie inzake de versoepeling van de afgifte van visa aan burgers van de Europese Unie en de Russische Federatie

- het proportionaliteitsbeginsel

- het zorgvuldigheidsbeginsel

- het redelijkheidsbeginsel”

Het enig middel licht toe:

“Verzoekster heeft een aanvraag ingediend teneinde een visum te bekomen voor een kort verblijf in België. De zonen van verzoekster wonen in België waardoor zij de wens had om hen te bezoeken. Verzoekster heeft zich voor de aanvraag aangemeld bij de Ambassade en heeft hen diverse documenten bezorgd waaronder: geboorteakte van haar zoon, haar geboorteakte, twee attesten van de bank met een detail van haar rekening, een attest van de verzekering alsook identiteitsdocumenten van haar familie in het thuisland. Verweerder meent dat verzoekster onvoldoende aantoont wat het doel van het verblijf is alsook dat haar voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet kon worden vastgesteld. Verzoekster kan zich geenszins akkoord verklaren met deze redenering. Verweerder meent in haar memorie dat zij wel degelijk voldaan heeft aan de motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard. Verzoekster moet vaststellen dat de motivering van verweerder in haar beslissing zeer summier is. Zo gaat zij niet in op de documenten die worden voorgelegd door verzoekster. Zij meent enkel dat de documenten die zij voorlegt, onvoldoende zijn. Namelijk: Teneinde in aanmerking te kunnen komen voor een visum voor kort verblijf wordt vereist dat de aanvrager bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Op die manier wil verweerder verzekeren dat de aanvrager voldoende middelen heeft om de reis naar en voornamelijk de reis terug naar het herkomstland kan bekostigen. Alsook heeft men op die manier een zekerheid dat verzoekster zijn voornaamst belangen in het land van herkomst behoudt en de terugkeer een grotere bestaanszekerheid kent. Verzoekster heeft bij haar aanvraag twee documenten voorgelegd m.b.t. haar inkomsten. Het ene document betrof een document m.b.t. een rekening die zij voornamelijk in Rusland gebruikt. Hierop werd tot voor kort haar loon gestort alsook wordt haar pensioen hierop overgemaakt. Op het document staat duidelijk de afnames en de stortingen vermeld alsook de regelmatigheid van de verrichtingen. Het tweede betreft een bankdocument van de spaarrekening van verzoekster dewelke zij enkel aanwendt voor verrichtingen in het buitenland. De munteenheid staat ook duidelijk in euro vermeld. Beide attesten tonen duidelijk aan dat verzoekster meer dan voldoende bestaansmiddelen heeft teneinde haar reis naar België en haar terugreis naar het herkomstland te financieren. De wet vereist niet dat verzoekster een volledig afschrift van haar rekeningen voorlegt en elke transactie die er gebeurd is de afgelopen maanden in detail voorlegt. De wetgever had tot doel om enkel en alleen zicht te krijgen op de financiële status van de aanvrager en een garantie te krijgen m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst.

Verweerder slaat de bal dan ook compleet mis dat zij stelt dat verzoekster de oorsprong van de middelen diende voor te leggen. Het feit dat verzoekster de middelen heeft, is op zich al voldoende teneinde te voldoen aan de voorwaarde inzake bestaansmiddelen m.b.t. de toekenning van een visum kort verblijf. Ook m.b.t. het reisdoel heeft verzoekster voldoende aangetoond dat zij enkel en alleen tot doel heeft om haar zonen te bezoeken, meer bepaald haar zoon I. F.

Bij de aanvraag heeft zij dan ook een kopie van zijn geboorteakte gevoegd waaruit duidelijk blijkt dat zij Igor zijn moeder is. Daarmee is, conform de richtlijnen inzake visumaanvragen, afdoende aangetoond dat verzoekster wel degelijk één reisdoel voor ogen had: een familiebezoek. Eveneens verduidelijkt verzoekster dat zij bij de aanvraag ook voor alle duidelijkheid nog eens extra heeft aangetoond dat zij haar centrum van belangen in het land van herkomst behoudt. Zij heeft een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij eigenaar is van een onroerend goed in Rusland. Zij heeft er alle belang bij om terug te keren, zo niet, zou haar onroerend goed verloren gaan. Verzoekster meent dat zij alle documenten die nodig waren om een visum kort verblijf te bekomen heeft voorgelegd en dat zij dan ook in aanmerking diende te komen om een visum kort verblijf te verkrijgen. Verweerster heeft onterecht beslist om dit te weigeren en maakt in die zin een schending van art. 32.1 en art. 21.5 van de Visumcode. Voor de goede orde verwijst verzoekster naar de overeenkomst dewelke afgesloten tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie inzake de versoepeling van de afgifte van visa aan burgers van de Europese Unie en de Russische Federatie (publicatie 17.05.2007).

Artikel 4 van die overeenkomst bepaalt:

"Bewijsstukken betreffende het doel van de reis

1. Voor de hieronder genoemde categorieën burgers van de Europese Unie en de Russische Federatie volstaan de volgende documenten als rechtvaardiging van het doel van de reis naar de andere partij:

j) voor naaste familieleden - echtgenoten, kinderen (inclusief adoptiekinderen), ouders (inclusief voogden), grootouders en kleinkinderen - die op bezoek gaan bij burgers van de Europese Unie of van de Russische Federatie die legaal in de Russische Federatie respectievelijk de lidstaten verblijven: - een schriftelijke uitnodiging van de gastheer of-vrouw" Nergens in de beslissing wordt gewag gemaakt van bovenstaand artikel en de bijhorende overeenkomst.

In casu kan verweerster niet overgaan tot weigering van visum omwille van het niet voorleggen van de documenten m.b.t. de bestaansinkomsten van verzoeksterster.

Verweerster is conform de Belgische wetgeving eveneens verplicht om zich te houden aan de overeenkomsten dewelke in een Europees kader werden afgesloten en waarvan de Belgische staat eveneens deel uit maakt.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat verweerster in strijd met de toepasselijke wetgeving heeft gehandeld en dat zij onterecht tot de bestreden beslissing is gekomen. Het middel is gegrond. De beslissing is derhalve nietig."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de weigering van de afgifte van het visum kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Wat betreft de motivering in feite is de bestreden beslissing gesteund op twee weigeringsmotieven.

Eenzijds wordt gesteld dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn nu de meerdere aanvragen niet gerechtvaardigd worden. Dit vormt het eerste weigeringsmotief.

Anderzijds oordeelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van herkomst kon worden vastgesteld aangezien de verzoekende partij wel een financiële bankrekening voorlegt, maar niet verduidelijkt wat de oorsprong van haar middelen is: er staat geen inkomstenhistoriek vermeld. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog resterende familiale banden heeft in haar land van origine.

Volgens de bestreden beslissing is er onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van origine. Dit vormt echter het tweede weigeringsmotief.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij spreekt een dergelijke vaststelling tegen in haar synthesesmemorie, doch zij verwijst dienaangaande naar argumenten die neerkomen op het uiten van inhoudelijke kritiek tegen de concrete motieven in de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht, zoals aangegeven wordt in dit punt van huidig arrest.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat er duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerd en summiere motivering, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

3.3.1. Uit de synthesesmemorie blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op de weigeringsmotieven, vermeld in de bestreden beslissing. Aldus voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, naast de aangevoerde schending van de artikelen 32.1 en 21.5 van de Visumcode.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 23, lid 4, van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1, van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1, van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling, dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1, van de Visumcode, hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

De verzoekende partij betwist dat haar reisdoel onvoldoende werd aangetoond. Zij stelt dat zij haar zonen, die in België verblijven, wenst te bezoeken. Zij betwist dat zij onvoldoende haar voornemen om tijdig het Belgisch grondgebied te verlaten aantoonde.

Wat dit laatste weigeringsmotief betreft, verwijst de bestreden beslissing naar het verleden van de verzoekende partij bij haar eerdere aanvragen.

Het feitenrelaas dat de verwerende partij weergeeft, wordt niet betwist of weerlegd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij herhaaldelijk in het verleden getracht heeft, na het toestaan van de afgifte van een visum kort verblijf, in de periode van juni 2013 tot aan haar repatriëring naar het herkomstland op 21 februari 2014, om een machtiging tot lang verblijf te verkrijgen, dit alles tevergeefs. Anno oktober 2017 trachtte de verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf te bekomen, tevergeefs.

Bij de ingediende aanvraag, voorwerp van het geschil, heeft de verzoekende partij inderdaad de geboortakte van haar en haar familieleden voorgelegd en twee attesten van een bank, een attest van de in België verzekering voor tijdelijk verblijf, en identiteitsdocumenten van familieleden in het herkomstland, maar deze vaststelling toont niet aan wat de werkelijke intenties zijn voor het aanvragen van het visum en of het onder meer niet opnieuw de bedoeling is van de verzoekende partij zich in België te vestigen voor een langer verblijf dan drie maanden, zoals in het verleden al werd aangetoond.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet of er nog naaste familieleden van de verzoekende partij woonachtig zijn in het herkomstland.

Artikel 32, lid 1, sub b, van de Visumcode bepaalt immers dat het visum wordt geweigerd indien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de bevoegde autoriteiten, om te bepalen of zij gehouden zijn een visum af te geven, zekerheid verkrijgen over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Zij dienen daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met enerzijds de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en anderzijds zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten, alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. In dit verband zal, zoals artikel 21, lid 1, van de Visumcode preciseert, bijzondere aandacht moeten worden geschonken aan het risico van illegale immigratie, dat, indien daarvan sprake is, de bevoegde autoriteiten ertoe moet brengen het visum te weigeren met een beroep op het bestaan van redelijke twijfel over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Bovendien staat het krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode aan de aanvrager om bij zijn aanvraag voor een eenvormig visum de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, welke twijfel met name kan rijzen door de algemene situatie in het land waarin hij woont of door het bestaan van algemeen bekende migratiestromen tussen dat land en de lidstaten (HvJ 19 december 2013, nr. C-84/12, pt 64-73).

Bijlage II van de Visumcode stelt dat de *“in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:*

[...]

B. DOCUMENTEN AAN DE HAND WAARVAN HET VOORNEMEN VAN DE AANVRAGER OM HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN TE VERLATEN KAN WORDEN GETOETST

- 1. reservering van een retour- of rondreisticket;*
- 2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;*
- 3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;*
- 4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;*
- 5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”*

De bijlage preciseert ook dat het een niet-limitatieve lijst is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen dergelijke documenten op afdoende wijze bij haar aanvraag heeft ingediend om haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten bij het verstrijken van haar visum. Het louter voorleggen van een gevulde bankrekening volstaat niet, zeker nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij al meerdere pogingen ondernam om een lang verblijf in België te verkrijgen nadat slechts een visum type C, kort verblijf, werd aangevraagd en verkregen. De overgelegde bankattesten wijzen erop dat de verzoekende partij spaargelden heeft maar het bewijs *“dat voor kort haar loon alsook haar pensioen”* werd gestort op één van deze rekeningen, ontbreekt. De verzoekende partij stelt correct dat de wet niet vereist dat zij afschriften van haar rekeningen voorlegt met elke transactie van de afgelopen maanden in detail. Dit neemt niet weg dat de wet wel vereist, en dit kan aan de hand van verschillende mogelijkheden, dat zij haar voornemen om tijdig terug te keren aantoon. Het aantonen ervan in dit geval is absoluut noodzakelijk gelet op haar eerdere pogingen tot lang verblijf in België, het gegeven dat zij gerepatriëerd werd en tot in 2016 zelf onder een inreisverbod stond. Dit ontbreekt. Het louter gegeven dat zij een onroerend goed bezit in haar herkomstland volstaat evenmin.

Verder betwist de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij zonen heeft die in België wonen en hun familieband.

Van een aanvrager van een visum kort verblijf mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Immers moet worden beklemtoond dat de beoordeling van de individuele situatie van de visumaanvrager, om te bepalen of zijn aanvraag niet afstuit op een weigeringsgrond, complexe evaluaties impliceert, gebaseerd op met name de persoon van de aanvrager, zijn integratie in het land waarin hij woont en zijn politieke, sociale en economische situatie. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt bijgevolg evenzeer ten aanzien van de rechtzoekende. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De verzoekende partij kan zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt om haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de gemachtigde besluit dat het visum voor kort verblijf niet kan worden toegekend (onder meer) omdat het voornemen van de verzoekende partij om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, gelet op de meerdere aanvragen in het verleden ingediend, naast het ontbreken van bewijzen over haar resterende familiebanden in het herkomstland en de oorsprong van haar financiële inkomsten, en rekening houdend met het statuut van weduwe dat de verzoekende partij heeft.

De verzoekende partij heeft geen afdoende duidelijk beeld over bijvoorbeeld haar integratie, haar familieleven en de oorsprong van haar bestaansmiddelen in de Russische samenleving, waardoor er redelijke twijfel bestaat omtrent haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum, des te meer omdat zij verscheidene familieleden (haar kinderen dan nog) op het Schengengrondgebied heeft en ze een hogere leeftijd heeft. De voorgelegde stukken zijn op zich niet voldoende om de redelijke twijfel die door de verwerende partij geuit wordt, weg te nemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet miskend.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar intentie om terug te keren naar Rusland beklemt, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om voor het nemen van de bestreden beslissing de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Gelet op het gebrek hieraan en dat zij weduwe is, is het *in casu* niet kennelijk onredelijk om te stellen dat er redelijke twijfel bestaat omtrent haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum.

Dit weigeringsmotief blijft in rechte en in feite aldus gehandhaafd.

De verzoekende partij blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat dit weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op foutieve gegevens of dat dit op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. In dit geval volstaan deze motieven om de bestreden beslissing te schragen.

Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1, van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum 'type C' te schragen. Een schending van de artikelen 32.1 en 21.5 van de Visumcode wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de overeenkomst afgesloten tussen de Europese Gemeenschap en de Russische Federatie inzake de versoepeling van de afgifte van visa aan burgers van de Europese Unie en de Russische Federatie (*publicatie 17.05.2007*), dat de verzoekende partij toevoegt als stuk bij haar verzoekschrift, meer bepaald artikel 4 van deze overeenkomst, gaat de verzoekende partij voorbij aan het bepaalde in artikel 2, dat stelt:

"1. De bij deze overeenkomst geregelde soepelere afgifte van visa geldt voor burgers van de Europese Unie en de Russische Federatie voor zover zij niet zijn vrijgesteld van de visumplicht op grond van de wet- en regelgeving van de Russische Federatie, de Gemeenschap of de lidstaten, deze overeenkomst of andere internationale overeenkomsten.

2. Op kwesties die niet onder de bepalingen van deze overeenkomst vallen, zoals de weigering om een visum af te geven, de erkenning van reisdocumenten, het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, inreisverboden en uitzettingsmaatregelen, is de nationale wetgeving van de Russische Federatie, de nationale wetgeving van de lidstaten of het Gemeenschapsrecht van toepassing."

De bestreden beslissing is een weigering tot afgifte van een visum zodat in toepassing van het tweede lid, de nationale wetgeving en het Gemeenschapsrecht van toepassing blijft. De bestreden beslissing steunt op artikel 32 van de Visumcode. Bovendien handelt artikel 4 van de Visumcode over het doel van de reis en niet over het voornemen tijdig terug te keren naar het herkomstland. Uit dit artikel van deze overeenkomst kan niet afgeleid worden dat de bevoegdheid van de verwerende partij beperkt wordt en dat zij niet bij machte is om een visum kort verblijf te weigeren indien het voornemen om tijdig terug te keren niet voldoende is gestaafd.

Deze onderdelen zijn in hun geheel ongegrond.

3.3.2. De verzoekende partij voert in haar enig middel ook de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij voegt geen andere grieven toe dan deze besproken in het vorige punt. Een verwijzing hiernaar volstaat.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN